

LẠY EM MÊNH MÔNG

Chậm--Tha thiết

Hà Thúc Sinh

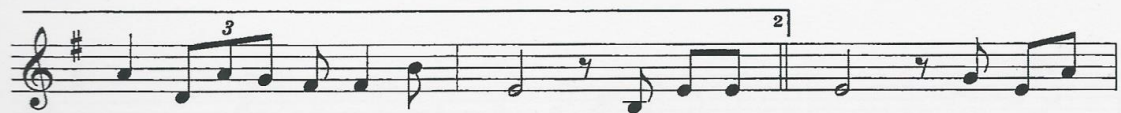
Dù thế nào tôi vẫn thương em Dù từng mùa ơ hờ qua đời Dù hoa tàn
Dù thế nào tôi vẫn thương em Dù ngọn nguồn chia lìa nhánh nhỏ Thuyền em mịt

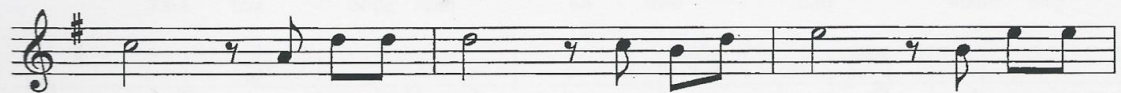
tạ Trăng xanh về trời tôi vẫn thương em Còn thương em như cái thời diên ấy Chiếc đàn thùng và những đêm
mù Tôi luôn là bờ mong ngóng tin xa Còn thương em như cái thời em cần Dấu kỷ niệm phủ chút son

mưa Ấp hình người vào gối chần khuya vào những cơn mơ khó kể ra (Dù thế)
môi Rất dịu dàng thành vết yêu

nuôi dưỡng thấm bên vai một nét cười Lặng chim muôn phương Tha về tư

tóc Lặng mây nghìn thang Trôi về xiêm áo Lặng em mình

mông Em về đây nhé Dù thế

nào tôi vẫn thương em Dù mặt trời biến thành khối lửa Dù nguyên tử nổ Trái đất thành hồ Tôi vẫn thương

em Còn thương em như lúc thời xanh tóc Tóc mịn mù như khói bung lơi Mắt ngọt ngào lòng giếng nghiêng

soi để thấy trong tôi còn có người ./.

Alhambra 1994